Απο την ετήσια εκδήλωση κοπής βασιλόπιτας του Συλλόγου μας.

Στη φωτογραφία μέλη της χορωδίας του Πνευματικού Κέντρου

του Δήμου Νέας Ερυθραίας και ο Παντελής Πολιτάκης με το τουμπελέκι του.

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "Η ΝΕΑ ΕΡΥΘΡΑΙΑ".

Το Σάββατο, 25 Αυγούστου 2007, η Νέα Ερυθραία αποχαιρέτησε για πάντα έναν από τους πιο άξιους και πιο διάσημους κατοίκους της, τον άνθρωπο που για χρόνια με το τουμπελέκι, τα τραγούδια και το κέφι του σκορπούσε απλόχερα την ευθυμία και τη ζωντάνια.

Η γυναίκα του Τασούλα, τα παιδιά και τα εγγόνια του, συγγενείς, γείτονες και φίλοι πονάμε βαθιά για το χαμό του Παντελή μας. Ολόκληρη η Ερυθραία τόνε κλαίει και μαζί της όλος ο μικρασιατικός κόσμος. Δεν είναι τόσο για τον θάνατο -κοινή η μοίρα που μας περιμένει. Ο πόνος είναι βαρύς, γιατί άλλος ένας από τους ανθρώπους που πρόσφεραν όσο λίγοι στα πολιτιστικά ζητήματα του τόπου μας μας αφήνει γεια και νιώθουμε όλο και πιο μόνοι, όλο και πιο φτωχοί, πιο άδειοι. Έχουμε όμως τη μουσική του κληρονομιά για παρηγοριά.

Γόνος της πρώτης γενιάς των Μικρασιατών προσφύγων στη Νέα Ερυθραία, ο Παντελής, σαν άξιο γέννημα της Ανατολής, με καταγωγή από το Κοκάργιαλι της Σμύρνης κι από την Πέργαμο, δεν έβγαλε ούτε στιγμή από το νου του την Πατρίδα, όπως τόσοι και τόσοι της γενιάς του. Σαν αρπούσε το ντουμπελέκι του κι άρχιζε να τραγουδά, αντιλαλούσε ο τόπος από τους ήχους της Μικρασίας, ξεσηκώνοντας κόσμο και ντουνιά. Κι αυτό το 'κανε σχεδόν καθημερινά,,όπου κι αν βρισκόταν, στη δουλειά, στο σπίτι, στις παρέες, στις διακοπές, παντού.
Καθοριστική, ανεκτίμητη και μοναδική υπήρξε η παρουσία του στον Χορευτικό Όμιλο του Πνευματικού μας Κέντρου. Από το 1990 δούλεψε παθιασμένα κι ακατάπαυστα, χωρίς να λογαριάζει χρόνο, κόπο, ακόμη και υγεία, για την επιτυχή εμφάνιση του Χορευτικού μας Ομίλου. Άπειρες φορές έβγαλε, παίζοντας μόνος του, ολόκληρες παραστάσεις. Πάντοτε η κύρια έγνοια του ήταν πώς θα προβληθεί η ερυθραιώτικη μουσική παράδοση και πώς θα παρουσιαστούμε άψογοι μουσικά, μεταδίδοντας στον κόσμο την ομορφιά και τη μαγεία της μικρασιάτικης κληρονομιάς μας. Φυσικά, δεν έλειψε από καμιά μικρασιάτικη εκδήλωση που οργάνωσαν ο Δήμος, το Πνευματικό Κέντρο και άλλοι φορείς της Ν. Ερυθραίας.
Και ποιος Ερυθραιώτης (ή Μικρασιάτης της Αττικής τουλάχιστον) δεν ξέρει τον Παντελή μας; Ποιος δεν έχει μερακλωθεί με το τσαχπίνικο παίξιμο του, έτοιμος να χορέψει και να γλεντήσει; Ποιος δεν έχει σιγοτραγουδήσει μαζί του τη χήρα ή τον Τσάκιτζη; Ποιος δεν έχει νιώσει έντονα ρίγη συγκίνησης, ακούγοντας την Πέργαμο και της Σμύρνης το γιανγκίνι, που στο στόμα του Παντελή αποκτούσαν άλλη διάσταση;

Το 1991, με έρευνα κι επιμέλεια του γράφοντος, το Λύκειο των Ελληνίδων Αθηνών κυκλοφόρησε το δίσκο «Χοροί και τραγούδια από τα Αλάτσατα και την Ερυθραία της Μ. Ασίας» και την επόμενη χρονιά κυκλοφορεί ο δίσκος «Τραγούδια στις άκρες του Ελληνισμού» (επιμέλεια του Λάμπρου Λιάβα), με 2 ηχογραφήσεις του Παντελή από μια συναυλία στο Παλλάς, Το 1994 ακολούθησε νέος διπλός δίσκος του Λυκείου Ελληνίδων - συμπλήρωμα του πρώτου - με χορούς και τραγούδια από τη Σμύρνη και την Ερυθραία, όπου και πάλι ο Παντελής παίζει και τραγουδά συνολικά σε 28 τραγούδια.

Οι δίσκοι αυτοί αποτελούν σήμερα πολύτιμη αρχειακή πηγή για το μικρασιάτικο και μάλιστα το ερυθραιώτικο τραγούδι. Όλοι οι νεότεροι μουσικοί, γνωστοί τραγουδιστές και χορωδίες πολλών μικρασιατικών συλλόγων εκεί ανατρέχουν, για να αποδώσουν σε μεταγενέστερες εκτελέσεις τα τραγούδια της Ερυθραίας.

Ο Παντελής, με τη σπουδαία τέχνη του, το ταλέντο και τη γοητεία του αυτοδίδακτου οργανοπαίκτη, γνώρισε δόξα μεγάλη κι έγινε διάσημος. Συμμετείχε σε αμέτρητες συναυλίες, αφιερώματα, εορταστικές και χορευτικές εκδηλώσεις μικρασιατικών συλλόγων (Αλατσατιανών, Περγαμηνών, Τσεσμελήδων, Σιβρισαριανών, Παρλαλήδων, Αϊβαλιωτών, Σμυρναίων, Προκοννησίων, Εγγλεζονησιωτών, Μικρασιατών Βούλας), δήμων και άλλων

φορέων στην Αττική (Καισαριανή, Ηλιούπολη, Υμηττός, Βύρωνας, Χαϊδάρι, Πεύκη, Νίκαια, Βριλήσσια, Κορυδαλλός, Μελίσσια, Κρυονέρι, Αθήνα, Ν. Ιωνία, Ανάβυσσος, Καλλιθέα), σε άλλα μέρη της Ελλάδας (Ν. Κίος, Κως, Σέρρες, Ρέθυμνο, Κόρινθος, Ν. Ιωνία Βόλου, Αυλίδα, Ν. Αρτάκη) και στο εξωτερικό (Κύπρος, Ιταλία).

Λαμπρές κι ανεπανάληπτες υπήρξαν οι εμφανίσεις του με τον Χορευτικό Όμιλο στο Μουσείο Ελληνικής Λαϊκής Τέχνης (1992), στο κινηματοθέατρο Παλλάς (Μέρες Μουσικής 1992), στο Πανεπιστήμιο Πειραιώς (1994), στην Πολιτιστική Εταιρία «Πανόραμα» (1994, 1995, 1997, 1999), στο Πελοποννησιακό Λαογραφικό Ίδρυμα (Ναύπλιο, 1994, 2006), στην Εθνική Τράπεζα (1995), στο Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού (1998), στην Τράπεζα Ελλάδος (1998), στο Ηρώδειο (Φεστιβάλ Αθηνών 2000), στην υποδοχή του Οικουμενικού μας Πατριάρχη (Πολεμικό Μουσείο 2002), στο Μουσείο Λαϊκών Οργάνων (δίωρο αφιέρωμα στην Κλεονίκη Τζοανάκη, 2005), στο Θέατρο Βράχων (Φεστιβάλ Βύρωνα 2006), δίπλα στη Χαρούλα Αλεξίου.

Επίσης συνέβαλε καθοριστικά στο ντοκιμαντέρ του τουρκικού ιδιωτικού καναλιού Αρκ της Κων/πολης με θέμα τους Μικρασιάτες πρόσφυγες (2000) και στο πολυβραβευμένο ντοκιμαντέρ του Γιώργου Ζέρβα «Μου λένε να μη σ' αγαπώ» (2001). Το 2006 στην Ελληνική Ραδιοφωνία, έπαιξε και τραγούδησε 32 μικρασιάτικα τραγούδια, για την εκπομπή της Φεβρωνίας Ρεβύνθη «Γέμισε ο τόπος ήχους και φωνές ελληνικές». Πρόσφατα τιμήθηκε με χρυσό μετάλλιο των ΚΑΠΗ Αττικής για την προσφορά του στη μουσική και το τραγούδι.
Παίζοντας το τουμπελέκι ή τον νταβά, συνόδεψε σπουδαίους μουσικούς, όπως τους σαντουριέρηδες Νίκο Καρατάσο και Πέτρο Ταμπούρη, τους βιολιτζήδες Αλέκο Αραπάκη, Γιώργο Κόρο και Κώστα Ηλία και τους λαουτιέρηδες Χρήστο Ζώτο και Δημήτρη Κοντογιάννη. Οι ηχογραφήσεις του αποτελούν πολύτιμη κληρονομιά όλων μας κι ένα από τα σπουδαιότερα κεφάλαια πολιτισμού στη Νέα Ερυθραία. Θα μας συντροφεύουν πάντα οτις χαρές και στα ντέρτια μας και θα μας οδηγούν στα μυστικά μονοπάτια που μας ενώνουν με την πατρογονική γη της Μικρασίας.

Λες κι είναι τώρα δα, μες στα μάτια μας, που ο Παντελής τραγουδά με τρόπο μοναδικό κι ανεπανάληπτο τα πονεμένα τραγούδια της Σμύρνης, που παινεύει νιόπαντρους με τα στιχάκια του, που σατιρίζει τους κουδουνάτους, που εγκωμιάζει τον κλήδονα, που χαρίζει τη ζωντάνια και την ευθυμία μέσα από την ψυχή του! Στα χέρια του το τουμπελέκι έπαιρνε ζωή, σκορπούσε το κέφι κι άναβε παλιούς καημούς στο ρυθμό του συρτού, του καρσιλαμά και του μπάλλου.

Τώρα πια ο Παντελής μας δεν θα ξαναπιάσει το ντουμπελέκι και το τραγούδι ούτε θα μας κογιονάρει με κείνα τα πειραχτικά στιχάκια του, προσπαθώντας να μας βγάλει από την καθημερινή ρουτίνα και να μας μεταδώσει τη χαρά της ζωής. Εισέπραξε το τελευταίο θερμότατο χειροκρότημα του ερυθραιώτικου λαού στην παράσταση του Χορευτικού μας με ελληνικούς χορούς στο δημοτικό θέατρο (30 Ιουνίου 2007). Ο ήχος της Ερυθραίας σώπασε πια! Στο καλό, Παντελή! Θα μας λείπεις αφάνταστα! Μα σ' ευχαριστούμε από τα βάθη της ψυχής μας για όσα μας έδωσες κι όσα μας έμαθες!

Εκ μέρους του Χορευτικού Ομίλου